

Leven is geven.

DIERBAAR AANDENKEN AAN
DE HEER

Aimé, René, Joseph VAN NEVEL

geboren te Waterlandkerkje op 20 april 1919
en godvruchtig overleden te Deinze
op 6 oktober 1988,

gesterkt door de H. Sakramenten der stervenden
en de Pauselijke Zegen.

*Oudstrijder 1940 - 1945 - 2de Linierégiment - 3de Cie.
Grootste Oorlogsverminkte 40 - 45.
Ere-Voorzitter N.S.B.-Nevele.*

Houder van :

- Oorlogskruis 1940 met palm
- Medaille van de Militaire Strijder
- Herinneringsmedaille
- Kruis van Ridder in de Kroonorde
- Kruis van Officier in de Kroonorde
- Kruis van Officier in de Orde van Leopold II
- Ridder in de Orde van Leopold II met palm
- Kruis der Veteranen van Koning Leopold III
- Erekrus met Rozet van de N.S.B. en Lid van talrijke vaderlandse groeperingen, en titularis van meerdere onderscheidingen.

*Lid van de Bond van de Kristelijke Gepensioneerden
en tal van andere verenigingen.*

Aimé, opgegroeid in een eenvoudig molenaarsgezin, was een flink opgeschoten jonge man, die het leven toelachte. Spoedig zou hij echter ondervinden hoe hard het leven kan zijn. Soldaat geworden in 1938, werd hij geconfronteerd met de nefaste gevolgen die haat in de wereld tot gevolg kan hebben. In 1940 werd het oorlog. Op een van de patrouilles die hij moest uitvoeren, werd hij krijgsgevangen

genomen en tijdens zijn overbrenging ernstig gekwetst aan de voet. Het ging echter van kwaad tot erger, zodat uiteindelijk gans zijn been moest geamputeerd worden. Dat was een zeer zware handicap die gans zijn leven heeft getekend. Hij was echter een moedig man en heeft getracht van zijn leven iets te maken in dienstbaarheid van zijn medemens. Nog tijdens de oorlog was hij hoofd van de rantsoeneringsdienst en niemand riep tevergeefs zijn hulp in. Wanneer zijn vader stierf zorgde hij op een ongeëvenaarde manier voor zijn moeder. Niettegenstaande zijn handicap was hem niets teveel, deed hij zelfs meer dan menselijk voor hem mogelijk was, om haar dienstbaar te zijn. Noodgedwongen, omdat zij ziek werd en teveel zorgen vergde, bracht hij haar over naar het rusthuis te Nevele waar hij haar veelvuldig ging bezoeken.

Zijn leven was getekend door het lijden. Zwaar drukte hem de eenzaamheid maar gelukkig kende hij vele vrienden, oud-strijders, die hem niet in de steek lieten. In 1974 werd hij voorzitter van de Bond van de Oud-strijders en in hun vriendschap vergat hij zijn pijn.

De dood van zijn geliefde moeder was voor hem een zware slag. Zijn eigen gezondheidstoestand beterde er niet op. Dag en nacht leed hij hevige zenuwpijnen. Voor hem is de oorlog eigenlijk nooit gedaan geweest. Hij stierf als een gelovig man, die hij altijd is geweest, in dankbaarheid tegenover zijn vrienden, oud-strijders, in dankbaarheid tegenover diegenen die hem altijd nabij zijn geweest.

Moge de Heer hem schenken waarvoor hij in zijn leven heeft gestreden : vrede en geluk in de zekerheid een goed mens te zijn geweest.

De families VAN NEVEL,
VAN DE VEIRE,
PIETERS en
LONGUEVILLE,

danken U voor uw medeleven en uw gebed.